

Notes d'un funeral cívic. "In memoriam Enrique MÁXIMO"

Murcia, 02-05-2009

En desembre va faltar, inesperadament, Enrique MÁXIMO, amic, investigador, expert en tot i savi en moltes coses. En setembre, potser, ens havia dit que tenia càncer. Ningú pensava que seria tan ràpid (ell tampoc, al principi). Va faltar el 18, i se n'anà, en silenci, com sempre havia fet. Li enviàrem, com tots els anys, la felicitació de Nadal, i en febrer algú ens va dir, des del seu correu electrònic (quina sorpresa! quin dolor!) que feia dos mesos que ja no estava...

Ens inviten a un acte en la seua memòria. Tindrà lloc en el *Museo de Bellas Artes de Murcia*, en la planta tercera, on s'hi exposen retrats del segle XIX.

Han posat cadires en la sala (unes setanta) i també un parell de files en la sala anterior, per si de cas ve més gent. Al fons, a dreta, un *pianoforte*, que

ell va descobrir, estudiar i restaurar, amb flors damunt. A l'esquerra una tauleta amb llibres i CD's oberts: part de la seua extensa obra investigadora.

Poc abans de començar l'acte – anunciat a les set i mitja d'un dissabte en mig d'un pont – algú posa una foto seua damunt del piano.

Sense cap introducció entra un quartet i canta.

Després pren la paraula, i seguirà l'acte, el secretari del Departament de Història de l'Art de la Universidad de Murcia. Recorda que el professor MÁXIMO era de formació químic i que la seua última actuació pública fou en el campanar de la catedral, explicant la seua teoria sobre la iconografia de les campanes i de la façana. Poc abans de morir havia donat tot el seu arxiu d'investigador al departament on ell col·laborava de manera continuada.

El secretari departament diu que el recordaran ara i sempre.

Sona una música gravada, instruments de corda: aquesta, com totes les altres peces musicals, fou replegada, estudiada, transcrita per Enrique.

El doctor VELA NAVARRO recorda que es tracta d'una vesprada emotiva: ell era amic de tots. Pel seu treball el piano fou descobert i restaurat i

tornat a la vida eterna. De la mateixa manera com els instruments recuperats viuen per a sempre, els retrats que ens envolten són signe d'immortalitat.

El seu treball ens aportà noves àrees de coneixement, no sols de la música sinó dels "secrets", dels mecanismes. També dels arxius - gestió de les arts, de les relacions. Aportà un gran treball metodològic, descobrint que el temple, cada temple és un contenidor d'inquietuds, de sentiments, de relacions. Per exemple les campanes, de les quals va estudiar l'objecte, el ritual, l'ús. Coneixement però també conservació, metodologia, difusió.

Gràcies a la seua obra ha triomfat sobre la mort: per això cal publicar els seus treballs, per a que continue vivint entre nosaltres.

Un altre enregistrament, polifonia.

Parla ara Maria Ángeles GUTIERREZ GARCIA, professora, tècnica consejera

més enllà del temps i de l'espai. Adreça una carta a ell, recordant, en present, la seua feina intel·lectual "comprendí que nunca tus sueños, que serían los míos, serían derrotados"

Un altre enregistrament, polifonia en español.

Unes 70 persones, entre les dues sales.

Francisco ROVIRA MARQUEZ, company i amic - des de l'emoció, no pot parlar.

Quart enregistrament: flautes i corda

Joaquín CANO VERCHE: llegeix el text d'una professora, que era una mare més del finat. Parla de la mort cruel que ens lleva a les persones. Però l'art és creixement del ser: només l'art és capaç de convocar de convertir projectes personals en col·lectius

"Està absent, però en la meua ànima el trobaré sempre que el necessite"

Enregistrament simandra - consagració església búlgara i veus.

Professor Alejandro MASÓ - amic i company - curiós intel·ligent, explorador de coses rares - que tenien aplicació pràctica - enregistraments en els quals va participar - un món evanescent de perfecció: pèrdua del món savi dels artesans fins al món actual dels ignorants... aplicació de la química al coneixement per recuperar partitures perdudes. "era de esos seres necesarios para las cosas funcionaran"

Ací està l'obra d'Enrique, ací està Enrique (assenyalant els llibres): 30 discs barroc andí, barroc... Executiu, sense que es vera - líder brillant, impossible de reemplaçar.. Tenia el do de comunicar la seua curiositat, el seu entusiasme.

(Molta, molta emoció) Ara es trenca un cor noble – “buenas noches príncipe gentil, que los ángeles te acompañen”

Acaba l'acte el rector de la Universitat, del mateix col·legi dels maristes. Vol agrair la donació a la Universitat... “La Universidad honrará, publicará...”

Darrer enregistrament: “al paradís t'acompanyen els àngels” In Paradisum, on ara estarà, i després un vinet com va voler Enrique.

...

Un gran buit. També moltes emocions (és impossible no plorar), però quantes vanes esperances: els treballs fets, signe d'eternitat... els retrats de morts fa dos segles, signe d'eternitat... el piano restaurat (i que ningú no toca, de por a trencar-lo) signe d'eternitat... Finalment tots se'n van: han fet la seua part, pensen. Però encara tenen un problema que no saben com resoldre: tenen un pot amb les cendres d'Enrique, que no saben com dipositar... Potser en l'interior de l'orgue de la Catedral, en secret, aquell orgue que Enrique va estudiar i restaurar?

(Nota final): les fotos són, voluntàriament mogudes, imprecises, com ho és el record d'aquell acte. Efímer, perdut, sense esperança.

Francesc LLOP i BAYO